

Dixi

Hétfő

Átlagos hétköznap reggel, a konyhában állt, melegedett a kotyogó, ment az ATV, hallgatta a kovidos híreket, mind hazugság, jegyezte meg magában, amikor csengettek. Egyet, hosszan, türelmetlenül, be is kiabáltak, hogy rendőrség, kinyitni, mi a lófasz, gondolta, reggel hét óra van, mit akarnak a rendőrség, kinézett az ablakon, két rendőrautó állt a kapu előtt, forogtak a kék lámpák, most jutott eszébe, hogy még szirénázást is hallott, arra tippelt, hogy a mentők jöhetnek valakiért az utcába. Négyen jöttek, benyomultak, gyorshatározat, mutatott fel egy gépelt oldalt az első rendőr, így kell, bizonyára, mert a nép ellenségeivel szemben ez a szokás, erőt felmutatni, és már meg is szállták a lakást. Szerette volna megkérdezni, hogy mégis mit akarnak, de senki sem akart vele beszélni, tulajdonképpen dühös sem volt, inkább csodálkozott, hogy vele ez megtörténik. Még az iratait sem kérték a nagy sietségben, de hát nyilván tudták, hová jönnek, ismerhették, kisvárosban ez így van, ő Kertes Imre, a megyei lap sportrovatának vezetője, jó reggelt, még ennyit se mondtak. Kis rovat volt, mondhatni, jelentéktelen, ő volt a vezető és az egyetlen munkatárs, hétvégére az eredmények gyűjtésére beállt egy fiatal gyakornok, akit nem nagyon érdekelt a sport, elkütyüztetett, aztán, amikor összejöttek az adatok, leadta a számlát a munkaidőről, és lelépett. Kertes tíz éve él itt, Poroson, most múlt ötven, normális esetben és normális időkben ezt az ember azért megünnepeli, de neki nem sok minden ünnepelnivalója volt, úgyhogy vett egy üveg konyakot, ivott belőle, csirkemáját pirított, amiben nagymester volt, megállapította, hogy akármilyen is volt az élete, Poroson beágyazódott, él, mint a többi ember, most, a járvány idején, személytelenül, maszkban, távolságtartással, beszarva és reménykedve. Ha alaposan belegondol, semmi értékeset nem alkotott az életben, pedig már a felét biztosan leélte. Régen még hitt az újságírás fontosságában, a leírt szó erejében, amúgy is hinni valamiben, az fontos, Istenben is azért hisznek az emberek, mert a hit megnyugtatja őket. Ő azonban már nem hisz abban, hogy ő olyan szavakat tudna leírni, amelyeknek erejük lenne. Néha nézegette a régi cikkeit, az első sporttudósításait, *Kertes Imre*, nem is szerette ezt a nevet, az *Imre* valahogy semleges volt neki mindig, szeretett volna György lenni, hosszas utánajárással el lehetett volna intézni, de ő nem szerette a hosszas utánajárásokat sem, akkor inkább maradjon az Imre.

Mégis, mit akarnak, kérdezte, amikor már kivitték a számítógépét a kocsiba, és elkérték a mobilját is, jöttek-mentek a lakásban, volt ebben valami kihívóan demonstratív, lássák a szomszédok is, hogy itt éppen egy bűnözőt kerítenek elő, velünk kell jönnie, mondta akkor a százados, a kapitányságra, bűncselekmény elkövetésével gyanúsítjuk, majd odabent többet. Vala-

mi tévedés lehet, még ezt akarta megjegyezni, de tudta, hogy nem tévedés, négy ember, látványos rajtaütés, bűnözőnek néznek, majd odabent többit. Legalább megalapozott a gyanúsítás, kérdezte, de nem válaszoltak. Aztán egy százados, aki vezette az egészet, annyit mondott, de csak foghegyről, mintha államtitkot árulna el, hogy rabosítják, tegezve, mert hát ismerte őt, legalábbis a nevét, úgy is, mint a megyei csapat meccseinek tudósítójáét. Hívjak ügyvédet, kérdezte, nem kell, felelte egy másik alak, egy százados, aki szintén maszkot viselt, ez még csak meghallgatás, nem kell bemajrézni. Bekísérték a kapitányságra, a szomszédok mind őt nézték, ahogy beszáll a rendőrautóba, két gyerek is állt a járdán, nagy szám lehetek, gondolta Kertes, és már hallotta a lelki füleivel, ahogyan az utcában elterjed, hogy na, ez a Kertes biztosan megfojtotta a feleségét, mondtuk mindig, hogy nem közénk való, zsidó is, meg újságíró is, hát ez lett a vége.

Egy sivár irodába tereltek, ez volt a *Kihallgató I*, vizet kér-e, kell-e pisilni, az alapjogaim, amiket, persze, megbaszhatok, gondolta Kertes, közben azon is tépelődött, levette-e a kotyogót a gázzól, de nem tudta biztosan. Várt. Őt éve egyedül élt, amióta Rozinak elege lett, és elköltözött tőle, persze, azonnal talált egy kis lakást, éppen a cukrászda utcájában, ott folytatom, mondta Kertesnek. Rozit már nem érdekelte az ő sorsa, éppen eleget veszekedtek ezen, hogy egy sportszakértő, akinek tisztességes állása van, és akinek örülnie kellene, hogy egyáltalán, az ő nézeteivel alkalmazzák, egy sportújságíró ne lázadozzon, mert az lesz a vége, hogy beviszik. Aztán jött a kovid, akkor valahogy előjött belőle ez a lázadás, egyáltalán, lesz-e még élet a Földön, aztán elkezdett lassan javulni a helyzet, Rozi azonban elköltözött.

Rémhírterjesztés, ezzel kezdte a százados a kihallgatást, ez a vád, kér-e ügyvédet, nem kér, felelte ő, a százados felnézett a gépéből, amibe nagy összpontosítással, mintha életében először csinálná, beírta az adatait. Lassú a rendszer, morogta mérgesen. Fiatal ember volt, lestrapált, mint mindnyájan a járvány miatt, Kertes kivárta, közben arra gondolt, lehet, hogy valami rosszat írhatott a megye egyben játszó focistákról, és ez a baj. Egyszer már megúsza, amikor megszellőztette, hogy a tehetségesnek mondott középhátvéd részegen vezetett, de most nem erről volt szó, most a Facebook-bejegyzéséről van szó, ami szerint a múlt héten fertőzések miatt bezárt a városi kórház, szóval ez a vád, pedig ő nem is ellenzéki, nem is lázító, csak egy kis tájékoztatás az elbutított városiaknak. Jó, van benne egy kis ellenzékiesség, egy kis civil véna, de enélkül mit ér az egész? A főszerkesztő egyszer már figyelmeztette, hogy tudnia kell, hol a határ, de többit nem beszéltek róla, a Széchenyi Kör hírlevelében, a Széchenyi Netben írta, főleg a kovidról szól, mi másról ezekben a szörnyű napokban. A százados sandán felnézett rá, rémhír, ugye, hát ez a behozatal oka, a büntetőjog azt a helyzetet tekinti annak, amikor sérelem bekövetkezésének veszélye fenyeget vagy jelentős anyagi javakat, mondta fel a leckét, aztán felnézett Kertesre.

– Vagyis? – kérdezte ő.

– Vagyis az igazgató által kiadott közlemény szerint a kórház nem fertőzés miatt zárt be, hanem felújítás miatt – olvasta tovább a százados.

– Mindenki tudja, hogy mi történt, hogy a hátsó kapun vitték ki a holttesteket, még a nevüket is tudjuk, és mindenki beszél a piacon, a boltban, a buszmegállóban, már ahol lehet manapság beszélgetni egyáltalán.

Ültek csendben egymással szemben. Kér-e egy pohár vizet. Köszöni, nem kér. A százados erre azt mondta, hogy ha nincs más, akkor ennyi. Van-e megjegyzése?

– Kötelességem szólni, ha hazugságot tapasztalok – mondta Kertes, és maga is csodálkozott, hogy semmiféle izgalmat vagy félelmet nem érzett, pedig még a végén rabosítani is fogják. – Újságíró vagyok, ez a dolgom. Ha azt látom a futballpályán, hogy a csapatunk gólt kap, vagy rosszul játszik, azt is megírom, pedig nem kellemes. Sportszerkesztő vagyok, Kertes Imre, ismer maga is. Nyolc beteg halt meg.

A százados nem nézett fel.

– Ismertetem még, hogy a bétéká vonatkozó rendszabálya alapján ön bűncselekményt követett el olyan hazugság nyilvános terjesztésével, ami alkalmas a nyugtalanság és a zavar keltésére, akár bekövetkezik ez, akár nem, valamint a védekezés eredményességét akadályozza vagy megghiúsítja. Ez világos, ugye? Ha világos, és nincs egyéb közlendője, akkor a mai kihallgatást befejeztük.

– És mi lesz a számítógéppel meg a mobilommal?

– Oké – a százados kiment, majd néhány perccel később visszajött. – A mobil megkapja, a gépet még vizsgáljuk.

Befejezte a gépelést, kinyomtatta, aláírták.

– Elmehetek?

– Persze. – Mintha semmi sem történt volna.

– Nem rabosítanak?

– Nem. Most nem.

34

Bement a szerkesztőségbe, a recepciós szólt, hogy a főszerkesztő kereste, már kétszer is. Éppen letartóztatásban voltam, felelte, de nem hangzott viccesen. Még beült egy percre a géphez, átolvasta a leveleit, aztán bement a főszerkesztőhöz. A folyosón arra gondolt, hogy az általánosban ő volt az osztály gyenge pontja, beszédhibás is volt, most pedig úgy gondolta, hogy elégedett lehet saját magával.

– Betetted a lófaszat a saját seggedbe – ez volt a főszerkesztő első mondata, el is mosolyodott ezen a hasonlaton, amit szívesen használt más, hasonló színvonalú hasonlatokkal együtt. – Most éppen nem rúglak ki, mert statárium van érvényben, tette hozzá, de nincs több dobásod. Ezt a Széchenyi Kört pedig, baráti tanács, zárd be.

Kertes azt felelte, hogy majd még meglátja. Ha az embernek lófasz van a seggében, akkor másképpen látja a világot.

Rozi hívta Skype-on, hallotta, hogy mi történt, nagy hülye vagy, ezzel az állandó lázadási kényszerrel, azt gondolod, hogy az igazság feltárása fontos, pedig az embereket nem érdekli, még akkor sem, ha a kórházat bezárják, Kertes nem válaszol, ez a kialakult módszere. Rozi sikeres volt a cukrászdájával, most éppen az átvészelés időszakában van, mint mindenki, de

Rozi soha nem volt tanácstalan, megszokta, hogy mindig igaza van, mindent jól lát, és mindent ő tud a legjobban. És tényleg sokszor ő tudott mindent a legjobban, tehetséges átvészelő volt, és most, a kovid alatt bizonyította is, a kapcsolatrendszerének a kialakításában és fejlesztésében, bezárta a cukrászdáját, de megtartotta az embereit, fizetést adott nekik a tartalékai-ból. Nem is értem, gondolta gyakran Kertes, különösen akkor, amikor már válófélben voltak, hogy hogyan tudunk egyáltalán együtt élni, én, a magam tökéletlenségével, aztán éppen a kovid előtt mondta Rozi, hogy akkor vége, és ez így is volt rendjén, valójában már véget ért korábban, csak a lendület vitte az együttlétet.

Kedd

Munkanélküli. Olvasott. Mit olvas egy vidéki magyar értelmiségi munkanélküli a járvány kellős közepén? Nincs olyan könyv, amit most szívesen olvasna, különösen olyat nem, ami a magyar vidékről szól. Pont elég az, amit átél. Hanem mit? Olvasson klasszikusokat? Már minden klasszikust olvasott, fiatalkorában, akkor van a klasszikusok olvasásának a kora. Tévét nézett. Mi újság Magyarországon. Járvány. Kormányzati mellébeszélés. Minden kormány mellébeszél. A politikusok mellébeszélnek. Vacsorát főzött, lecsót, ami mindig megmenti az estét, kolbászt süt. Egy pohárka erős és két doboz sör.

Mikor volt utoljára munkanélküli?

Nem nézett tévét, zenét hallgatott. Dvořák, *Új világ*. Állítólag ezt küldték fel az amerikaiak a Holdra, mint az emberi muzsika csúcsteljesítményét.

35

Szerda

Reggel egy unott hang hívta, hogy mehet a számítógépért. Az ügyeletes a rendőrségi portán azt mondta, hogy nem kell felmennie, írja alá, hogy átvette, ennyi az egész. Mindenki maszkot viselt, az emberek az utcán sem álltak meg, hogy beszélgessenek egymással. Hazavitte a gépet, vásárolt néhány dolgot a boltban, de szinte nem is figyelt és nem is érdekelte, hogy mit. Mosószer, az biztosan kell, ez jutott eszébe. Bement a szerkesztőségbe. Elüldögélt az irodájában, a járvány alatt lényegében meghalt a sportélet, nem is volt anyaga, amit leadhatott volna, ezért aztán meg is lepődött, hogy lapzártakor benyitott hozzá a főszerkesztő. Bent nem viseltek maszkot, pedig abban a helyzetben talán jobb lett volna. A főszerkesztő nem is ült le, tartotta a távolságot, minden értelemben, a hátát az ajtónak vetette. Hát nem megy tovább, mondta, mégiscsak az a helyzet, hogy mened kell innen, a polgármester nem akarja, hogy maradjál, méltatlan vagy a megyei laphoz, kapsz harminc napot, ennyit tudtam tenni érted. Nem könnyű, de most senkinek sem könnyű. Jól van, felelte Kertes, persze, be lehetne húzni egyet a főszerkesztőnek, ennek a köpcös, minden tekintetben közepes, örökösen a főnökei kedvét kereső embernek, egy szar alak, ezt mondta mindenki a háta mögött, és végül is csak az számít, hogy mit mondanak az emberek a másik háta mögött, ezt már Kertes megtanulta, ahogyan mindenki más ötvenéves korára megtanulja. Rendben van, *Zsiga*,

ennyit préselt ki magából, hogy azért legyen valami párbeszédalakja ennek a találkozásnak, mert ő soha nem volt behúzó típus, és a szívbetegségre óta Grabov Béla, a kardiológusa tanácsára kerülnie kellett a feszültséget és az izgalmakat.

Ezért, gondolta mindig, ezért aztán tényleg érdemes orvoshoz járni, a tanácsaikért.

Gondolj az egészségedre, mondta szinte barátian a főszerkesztő, mielőtt elment. Ötven vagy, a legveszélyesebb kor, pláne, ha az ember szíves, ugye. Nekem minden kor nehéz volt, ezt kellett volna válaszolnia, ma annyi történt vele, hogy lényegében véget ért az újságíró-pályafutása. Realista volt, nagyjából egész életében tudta, mire számítsen. Mert vége van, ez nem kérdéses. Kikapcsolta a számítógépet, hazasétált. Volt autója, egy vén japán, ez pont megfelelt, már amúgy sem talált örömet a vezetésben. Gondolta, hogy felhívja Ivánt, első házasságának maradandó emlékét, aki Pittsburghben él, volt annyi esze, hogy még fiatalon elment. Sokat beszéltek Skype-on a kovid alatt, de semmi lényegeset nem mondtak egymásnak. Mindig azt gondolta, hogy apa és fia sok mindenről tudnak majd beszélgetni, de mindig úgy teltek az évek, hogy nem tudtak, a fia úgy szakadt el tőle, hogy szinte észre sem vették, kamaszkorában egyszer ellopta az ő autójukat, ivott is, és akkor egy rendőr mondta, aki hazahozta, hogy talán jobban kellene figyelni rá, ő a mi házasságunk tükörképe, mondta akkor Rozinak, és ez így is volt.

Nem hívta fel Ivánt. Mit is mondhatott volna neki?

Apádat kirúgták, ennyit, de ez nem hangzott jól.

Csütörtök

Még fürdőköpenyben volt, amikor újabb látogató érkezett, ezúttal nem szírenázó rendőrautóval, hanem feltűnés nélkül, sötét öltönyben és maszkban. Morgott valami bemutatkozást, átadta a névjegyét. Lantos Vilmos főnyomozó. Leülhet-e, ez nem kihallgatás, mondta, csak egy feltáró beszélgetés, Kertes nem gyanúsított, de ahogy alakult a párbeszéd, megerősödött benne, hogy de igen, lényegében az, gyanúsított, a kórházi dokumentumokról van szó, mondta alig hallhatóan Lantos, mintha arra készült volna, hogy bármelyik pillanatban visszavonhatja a szavait, hogy hát kórházi dokumentumok illetéktelen kézbe kerülése bűncselekmény, ha pedig arra nyilvánosan hivatkozik vagy esetleg nyilvánossá teszi, akkor az aztán súlyosbító körülmény, és a jelenlegi törvények értelmében akár börtönbe is kerülhet.

Kertes hallgatott. Komolyra fordult a dolog.

– Most lehetőséget kap arra, hogy amennyiben ezek valójában a birtokában vannak, visszaszolgáltassa, és többé nem hivatkozna rájuk, szóval ez enyhítene a helyzeten.

Kertes tovább hallgatott.

Lantos levette a maszkot, és közelebb hajolt.

– Tudom, hogy ön újságíró. Ezért hangsúlyozom, hogy a rendőrség ezt az ügyet komolyan veszi. Megbízást kaptunk arra, hogy a végsőkéig menjünk el. Érti, mire gondolok?

– Szóval gyanúsított vagyok? – kérdezte.

– Mégis, mi más lenne? – Lantos hangsúlya megváltozott. – Gyanúsított, persze. Még hozzá egy olyan ügyben, amiből a polgármester, ahogy ezt régen mondták, kabinetkérdést csinál. Már ott volt neki a korábbi kórházi balhé, azt úgy-ahogy, lezárták, erre most jön maga a halálesetekkel.

– Hazudtak – mondta szenvtelenül Kertes. – Ez a lényeg.

– Ez így is éppen elég szar, maga pedig egyenesen sőt hintett a nyílt sebre. Más sem hiányzott, mint a nyilvánosság. A budapesti főnökök kiakadtak. És ma egy polgármester addig polgármester, amíg a budapesti főnökök támogatják, utána pedig már egy senki, akitől simán szabadulnak. És akkor megjelenik valaki, aki kiteeregeti, és dokumentumokra hivatkozik. Így állunk, Kertes. Ha most jól viselkedik, megússza egy ügyészi figyelmeztetéssel. Azért mégiscsak rendnek kell lenni. És mi újság a dokumentumokkal, amikről beszélt? Azokhoz hogyan jutott hozzá? Nyilván nem törvényesen.

– Egy buszmegállóban találtam őket, egy dossziében.

– Mint az amerikai filmekben.

– Igen – bólintott. – Ha bíróság elé kerül az ügy, és lesz tárgyalás, előhozom a dokumentumokat.

– Rejtegeti?

– Volt házkutatás, nem találták.

– Maga egy naiv sportújságíró, Kertes. Ez az ügy soha nem kerül bíróság elé.

– Miért ilyen közreműködő velem?

– Ezzel bíztak meg. Intézzük el csendben. Állítsa le ezt az ostoba hírlevelet, és adja vissza a dokumentumokat.

– Tegnap kirúgtak az állásomból.

Lantos úgy tett, mint aki csodálkozik. Ügyesen csinálják, gondolta Kertes, azt meg kell hagyni.

– Fogadjon ügyvédet. Nem kell sokat várni, gyorsított eljárásban járunk el.

– Szóval a nép ellensége lettem.

– Úgy is mondhatnánk – a nyomozó visszatette a maszkot.

Délután úgy döntött, mégis felhívja Grabovot. A telefonját csak nem hallgatják le, gondolta. Ha meg lehallgatják, akkor úgymint mindegy, de így is majdnem mindegy. Ha már felmerül a lehallgatás gondolata, akkor odavan minden, amiért ebben az országban érdemes élni. Grabov nem vette fel, Kertes hagyott neki üzenetet, szüksége lenne a gyógyszerre, megtenné-e, hogy felírja. Állt az élet, de a gyógyszerárak azért működtek. Még négy nap tartaléka van, nem fog belehalni, de ezt mindenképpen szednie kell, maga Grabov mondta ezt neki, amikor kiderült a betegsége. Grabov visszaüzent, hogy most éppen hazautazik a szüleihez Szerbiába, a határ ugyan zárva van, az orvosi igazolványával át tud jutni, az apja beteg, egy-két nap, és visszajön. Látszólag megnyugtató válasz, de mégsem az.

Kertes tíz éve tudja, hogy beteg, először azt mondták, hogy az a szívizomgyulladás az oka, amit fiatal úszóként elhanyagolt, és amit mint minden

fiatalkori bűnt, a későbbiekben sokszorosán olvasott vissza a sors a fejére. Nagyon fontos lett volna a korai felismerés, enélkül ugyanis akár végzetes kimenetelű is lehet a betegség, ezt is mondták az orvosok, amikor már megvolt a baj. Mindig ezt mondják. Volt minden, laborvizsgálat, szívultrahang, elektrokardiográfia, szívizomenzim, MR, röntgen. Életmódváltás. Aztán eljött Porosra, csendes állásnak látszott a megyei lapnál, de mégis az lett a vége, hogy a tünetek súlyosbodtak. A Peltrin erre hatásos, de állandó kontroll kell, és persze ügyelni kell az életformára, amit ilyenkor mindig elmondanak, mintha olyan könnyű lenne azt betartani.

Grabov későn este visszahívta. Kertes már félig aludt, céltalannak érezte az életét.

– Baj van – kezdte az orvos, és a hangján lehetett is érezni, hogy baj van.
– Volt itt két fickó a rendőrségtől. Azt kérdezték, én adtam-e oda a kórházi jelentéseket, amikre maga hivatkozik.

Kertes hallgatott.

– Erről azért nem volt szó. Hogy belengeti. Arról nem volt szó, hogy a dokumentumokat fel is használja. Arról volt szó, hogy hivatkozik rá. Hogy egyszerűen csak ír róla egy cikket. Fel fognak függeszteni, bassza meg, Kertes. Reggelig kapok haladékat. Addig se menjek be a kórházba, és ne használjam a számítógépemet. Azért jól kibaszott velem, Kertes. Kérem vissza, még ma, és akkor talán holnap elrendezhetem a dolgot. Ne rántsön már magával.

38

Akkor az egésznek semmi értelme sem volt, gondolta Kertes. Éppen azon tépelődött, hogy másnap reggel közzéteszi a jelentést a Széchenyi Kör hírei között. Lehet, hogy kibaszta Grabovval, ismerte be magának.

– Tizenhat ember halt meg két nap alatt – felelte. – Ez van az igazgatói jelentésben, amiben a minisztériumnak igazolta a bezárást, úgy, hogy fogalmuk sincs arról, hogy a fertőzés honnan indult, és kik lehetnek még veszélyben.

– Tudom – mondta Grabov. – Csak hát a hivatalos kórházi iratok nyilvános bemutatása bűncselekmény. Simán tönkreteszi a karrieremet, miközben én gyógyítottam magát, erre hogy a faszba nem gondol? Elutazom pár napra. Gondolja végig, mit csinál. És legalább biztonságban vannak? Hallottam, hogy volt házkutatás is. Nem találták meg? Remélem, nem volt olyan ostoba, hogy feltette a gépére a teljes anyagot. Az az első dolog, amit megnéznek.

– Nem, dehogyis.

– Hová rejtette?

Megmondja, vagy ne? Bízik benne?

– Van egy mesekönyvsorozat a polcon, a legelső sorban. Még én szerkesztettem fiatalkoromban. Már belepte a por, oda tettem, a lapok közé.

Grabov sóhajtott.

– Jól van.

Az orvos váratlanul megszakította a vonalat.

Jól van, gondolta ő is, írt Rozinak, hogy ne keresse, elutazik. Feltehetően amúgy sem kereste volna, de mégis, így illik.

Péntek

Úgy döntött, hogy felmegy Pestre. Nem szerette ezt a szót, hogy *felmegy*, de magában mégis használta. Pest mindig előnyben, ezt jelentette. Találkozót beszélt meg a Reggeli Budapest rádiós szerkesztőjével, Perbákkal. Régi ismeretség volt. Előző nap leveleztek róla, hogy Kertes beszélne a dokumentumokról az egyik műsorban, országos ügyet akarok, mondta, csak így van értelme. Perbák azt írta vissza neki, hogy mindig ilyen feltűnősködő fasz volt, most az ilyen ügynek valahogy nincs itt az ideje, de azért jöjjön be a stúdióba, ha arra jár.

Kis rádió volt, egy bérház átalakított harmadik emeleti két lakásában, többé-kevésbé stúdiónak berendezve, néhány munkatárs jött-ment, azt a látszatot keltve, hogy komoly rádióknak dolgoznak. Egy sarokban ültek le, Perbák hozott két széket. Milyen szánalmas az egész, gondolta ő, eszébe jutottak a régi rádiós idők, a Bródy Sándor utca.

– A legszarabb pillanatban vagyunk – mondta Perbák. Rágyújtott, biztos ez volt a dohányzósarok. – Éppen szabadulunk a munkatársaktól. Lefelé megy minden. A kurva járvány. Szétbaszódik az emberiség.

Kertes érezte, hogy Perbák ivott.

– Csak öt percet kérek – mondta Kertes. Majdnem azt is mondta, hogy ezzel tartoznak az emberiségnek. Jól hangzott volna, túlságosan is.

Perbák azt felelte, hogy beszél a főszerkesztővel. Kikísérte, még álldogáltak az előtérben, Perbák azt kérdezte, hogy amúgy van-e valami állása, Kertes beismerte, hogy éppen most rúgták ki. Két átlagos magyar értelmiségi átlagos párbeszéde.

Végül is a világjárvány közepén vagyunk, lehetne rosszabb is.

Kiült egy padra az Almássy téren.

Perbák délután üzent, hogy a főszerkesztő köszöni, de nem kéri, van most elég balhéja, nem akar új frontot nyitni a kormánnyal. Meg kell értened, tette hozzá, nehéz időket élünk.

Kertes megint úgy érezte, hogy nem csalódott, mert ezt várta. De meddig lehet ezt így bírni, az állandó nem csalódást?

Elment Hannához. Hanna a nővére volt, öt évvel idősebb, a második házasságában élt a sehideg-semeleg Ernővel, olyan házasságban, amire azt mondják, hogy köszönöm, megvagyunk. Semmilyen, olyan is volt mindig, gondolta Kertes, de ilyesmiről soha nem beszéltek. Két fiuk volt, már mindketten a saját életüket élték. Kertes azt gondolta, hogy a nagy belvárosi lakásban egy-két napig maradhat, amíg kitalálja, hogy hogyan tovább. Ha egyáltalán lesz tovább. Lehet, hogy kijárási tilalom lesz, és a végén mindnyájan éhen halunk.

Ernő a titkosszolgálatnál dolgozott, már az első találkozás óta nem kedvelte Kertest valamiért, amiről soha nem beszéltek, volt közöttük egy kellemetlen távolságtartás, de sem neki, sem Ernőnek nem volt fontos, hogy beszéljenek róla. Minden családban lehetnek feszültségek, azoknak a családtagoknak, akik nincsenek közvetlen kapcsolatban egymással, megengedett, hogy ne kedveljék egymást. Miért is kedvelné Ernő a felesége testvérét? Mi köze van hozzá? Semmi. Rozi mondta egyszer, hogy

mindenki, aki a titkosszolgálatnál dolgozik, fasz, tehát nincs abban, ahogyan Ernő viselkedik, semmi különös. Hanna később azt mondta Kertesnek, hogy Ernő általában nem kedveli az újságírókat. Érthető. Aki a titkosszolgálatnak dolgozik, az ne kedvelje azokat, akik a nyilvánosságot szolgálják. Másrészt ő is mondhatná, hogy nem kedveli azokat az embereket, akik a titkosszolgálatoknál dolgoznak, mert mind sunyi kémek vagy besúgók, de Imre úgy érezte, ő ennél kifinomultabb. Szimplán Ernőt nem kedveli.

– Most, hogy szarban vagy, idejöttél – ezzel nyitott ajtót Hanna, és ez jellemző volt rá. Kertes körülbelül erre számított. Évek óta nem találkoztak.

Kertes letette a hátizsákját az előszobában, Hanna bement a konyhába, és kávé készített.

– Ernő nincs itthon – mondta a nővére. – Szerencsére.

– Mit tud Ernő? Hogyan alakul a járvány?

– Nem beszélünk itthon szolgálati ügyekről – felelte nyersen Hanna.

– Kellene egy ügyvéd. Szorít az idő.

– Ha arra célzol, hát Ernő nem fog segíteni.

Rozi üzent a telefonjára, hogy vigyázzon, mert ki fogják csinálni. Találkozott a polgármester titkárnőjével a boltban, ő mondta. Kertes visszaüzent, hogy Pesten van, és majd hívja.

– És kellene egy orvos is – mondta Kertes. Igen, tényleg szarban volt. – Nincs gyógyszerem.

– Mert mindenkit elbaszol magadtól – Hanna nem körülményeskedett a szavakkal.

Leültek az asztalhoz, megitták a kávé.

– Mi lesz veled? – kérdezte Hanna, miután rágyújtott. Kurva egy szokás, gondolta Kertes, nem lehet elhagyni.

– Bűncselekményt követek el – felelte, és ahogy kimondta, egyszerre megkönnyebbült, és viccesnek is hangzott. – Figyelmeztettek, hogy ha kiadom az iratokat, ez lesz, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy megtegyem. Poroson tudta mindenki, hogy mi történik a kórházban, egymás után haltak meg a betegek, hazudtak minden hozzátartozónak, és aki kételkedett, azt megfenyegették. A polgármester cikket íratott a főszerkesztőmmel arról, hogy elejét kell venni a rémhírterjesztésnek. Akkor mutatta meg Grabov az igazgatói jelentéseket, amikben az igazság van. Hogy pontosan mi történt. Mulasztások és szabálytalanságok sora, amiket eltussolnak. Lefotóztam őket, és azt ígértem, hogy nem hozom nyilvánosságra.

– És mégis?

– Igen, mégis. Hanna, az isten szerelmére, miért kell ezt neked mondanom, bűnt követünk el, ha lapítunk. A főszerkesztőmnek beszéltem a dologról, ő csak legyintett, maradjak a sportnál, ezt mondta. És néha végig gondolom az életemet, hogy hogyan is alakult. Hogy mindig arra vártam, hogy lesz valami komoly dolog, amiről írhatok, és nem csak a kurva megyei focieredményekről.

Nem vitte semmire. De ha ezt gondolja, akkor nem igazságos, voltak ennél jobb időszakok. Vendéglátó-főiskolát végzett, mert a jogra nem vették fel,

még vidékre sem, nem volt elég pontja, az érettségi is közepesre sikerült, utána jött egy üzemi lap, a *Vendéglátás*, mindenféle riportok meg portrék a magyar szállodai meg éttermi ügyekről, és azt vette észre, hogy néhány évvel később főszerkesztő lett, onnan pedig csak egy ugrás volt a rádió. Hosszú pályafutás volt, a végén azonban ott is elrontotta. Témát keresett a Nyírségben, talált egy falut, ahol senkinek sem volt munkája, és írni-olvasni sem nagyon tudtak az emberek, ott volt alkalma szembenézni az életnek olyan mélységeivel, amiket addig nem ismert. Jobb lesz, ha önként távozol, ezt mondta neki a rovatvezető, miután lement a műsor.

Az előszobában álltak, ott volt a lábánál a hátizsákja. Érezte, hogy Hanna nem látja szívesen.

– Legalább egy-két napot maradnék – próbálkozott mégis. – Nem akarok visszamenni Porosba. A végén még lecsuknak.

– Itt is elkaphatnak, ha akarnak. De lehet, hogy az egész csak műbalhé. Hogy elmondhassák, hogy találtak egy rémhírterjesztőt. *Ugyan már* – ez volt Hanna kedvenc kifejezése, és mindig legyintett is hozzá –, nem fognak bíróság elé állítani.

– Lehet – felelte ő. – Könnyen lehet.

– Szerzek gyógyszert – mondta Hanna. Közömbös volt a hangja, amiből kiderült, hogy nem akar segíteni. – Csak nehogy nekem rosszul legyél. Ha bevisznek a kórházba, akkor aztán véged, soha nem jössz ki.

Talán az lenne a legjobb, gondolta.

Hanna kivitte az állomásra.

– Már csak két napra van gyógyszerem.

– Úgy tudom, van beültethető készülék.

– Van, de várni kell rá, most aztán különösen, és annyira, azt mondta Grabov, annyira azért nem súlyos.

– Nem fogsz belehalni?

Kertes az órájára nézett, megy a vonata, mondta.

Lesz-e ügyvédje? Reménytelennek látta a helyzetét. Az is volt.

Szombat

Szarul kezdte érezni magát. Nem érezte jól magát. Nem fájt semmije, a szíve sem szorult, csak úgy érezte, hogy nincs kedve semmihez, és aznap nem is fog semmit csinálni. Spleen, ahogy az angol mondja, lefelé a lejtőn. Nem tragikus, voltak már ilyen napjai és ilyen korszakai. Gyomorégés. Rossz jel. Bement a szerkesztőségbe, összeszedte a dolgait, elköszönt a titkárnőtől, nem is volt ez búcsúbeszélgetés, csak egy rosszul megrendezett színjáték, maszkot viseltek, távoltage volt benne is és a nőben is, korábban sem szívelték egymást, miért játszanák meg, hogy jelent valamit Kertes távozása, különösen ezekben a kovidos napokban, amikor az elmúlások mindennaposak lettek. Kertes elmegy, jön majd más, vagy nem jön senki, a sportrovatnak semmi jelentősége, ezt maga Jelinek is megmondta. Más nem is volt bent, az irodák üresen álltak, hómofiszban vannak, mondta a portás közömbösen. Ő is maszkban volt, mint mindenki, így semmit sem lehetett

leolvasni az arcáról, többet nem teszem be ide a lábam, mondta Kertes, de inkább csak magának, mert senki sem kérdezte.

Otthon ült a gép mellett, néhány állást megpályázott, csalódás nélkül érzékelte, hogy visszautasították, végül a közeli Treblény melletti Tescóban lett árufeltöltő. A semminél több, ezt gondolta, rögtön válaszolt is, hogy elfogadja, elsején kezdés reggel hatkor, mondta egy mogorva hang, akivel telefonon beszélt. Kicsit furcsállotta a hang, hogy egy újságíró, aki nyelvet is beszél, pont erre vágyik, meg is kérdezte, hogy nincs-e valami félreértés, amire Kertes azt felelte, hogy nincs, neki az életcélja az, hogy árufeltöltő legyen. Írt Rozinak, az asszony nem válaszolt, megírta Ivánnak is, a fia visszaírt, hogy biztosan lenne más megoldás, és hogy Amerikában is szarul mennek a dolgok, a kovid mindent kicsinál.

Most már tényleg nem vagyok jól, mondta magának. Vége, nincs több gyógyszere. Hívta Grabovot, de ő nem fogadta a hívást. Eljátszott a gondolattal, hogy hívja a mentőket, de aztán elvetette. Fáradtnak érezte magát, hányinger kínozza, tudta, hogy ezek rossz előjelek.

Egy héttel később

Áttették éjszakai műszakra. Éjfél tájban jött a szállítmány, azt rakodták ki négyen, volt egy nő is, akit a többiek már jól ismertek, az egyik férfi egyszer eltűnt vele egy kis időre az egyik raktárban. A nő nem volt gusztusos, inkább elhanyagolt, Kertest nem érintette a dolog, hogy esetleg ő is megtehetné. Sok könnyen kapható nő volt az életében, nem is szívesen emlékezik rájuk. Kire emlékszik szívesen? Reggel hatig tartott a munkaidő. Az öltöző ajtajában két biztonsági ember állt. Köszönt nekik, aztán lépett volna tovább, egyikük azonban kitette a karját elé.

– Magát várjuk, Kertes.

– Engem?

– Tudhatja nagyon jól.

Azt felelte, hogy nem tudja, de elfogta a félelem, pedig már kezdte megszokni, és rájött, hogy meg lehet szokni. Apát kérdezte egyszer, még gyerekkorában, hogy nem féltek-e, amikor fel kellett varrni a sárga csillagot, az apja akkor azt felelte, hogy meg lehet szokni, ő pedig azt gondolta, hogy az apja nem őszinte, ahogyan azokról az időkről soha nem is beszélt őszintén.

A főbiztonságis megfogta a karját.

– Szeretnénk belenézni a szekrényébe.

– Mit keresnek?

A főbiztonságis nem válaszolt, a szekrényre mutatott. Kertes kinyitotta, a biztonságiak belenéztek. Két üveg konyak volt a cipője mellett. Metaxa. Eredeti dobozban. Lopott cucc, mondta a biztonságis. Már korábban megnézték a biztonsági kamera felvételét is, ezért álldogált ilyen sokáig ott, az alkoholos részlegnél. Lefoglaljuk.

Kertes nem tudott mit felelni.

Milyen méltatlan. Egy pénztárosnő, akivel korábban néhányszor a Dohányzásra Kijelölt Területen cigizett, azt mondta, semmin se lepődjön meg, itt mindenki az csinálnak, amit akarnak, ő is egyszer megtetszett az

egyik irodistának, gyere át műszak után a közeli motelbe, ennyit mondott neki, nem is kérte, nem is nagyon kedveskedett, *ráérsz, nem*, tette hozzá, mert nyilván tudta, hogy éppen válófélben van, nyakán maradt két gyerek, szüksége van a pénzre, *ráérek*, ezt feleltem, mondta a pénztárosnő, kibírtam. Járvány van, de ahelyett, hogy erősödnének a szabályok, inkább lazulnak, *mindent szabad*, persze, felelte Kertes, nézte ezt a karcú, szép arcú, de nyúzott nőt, eszébe jutott az a híres New York-i áramszünet, amikor az emberek szinte megrohamozták a boltokat, a rendőrök eleinte megpróbálták elejét venni a fosztogatásnak, aztán beálltak ők is, miért mindig azok a szemét bűnözők járjanak jól, a pénztárosnő elnyomta a cigit, na, menjünk.

A főbiztonságis megírt egy papírt, odaadta Kertesnek, hogy írja alá, ő meg sem nézte, tudta, hogy nincs választása, alá kell írni. *Azonnali hatállyal*. Csak ez maradt meg a fejében.

– Nem kellett volna a polgármesterrel kekeckedni – mondta a főbiztonságis, maszkot vett, kikísérte, mert ez a szabályzat, az azonnali hatállyal kirúgottat a kapuig kell kísérsz.

Este rendőrök érkeztek, ezúttal szabályos házkutatási paranccsal, hárman, nem voltak udvariatlanok, sőt, inkább készségesek, mint akiknek már nincs szükségük erő felmutatására, már egy megtört, elintézett emberhez jöttek, akivel nem lesz sok munka. Lantos is jött velük, a konyhában várakozott. Kertes leült egy székre a nappaliban, nem is látta, csak hallotta, hogy hogyan dolgoznak az emberek körülötte. Egy házkutatás hangjai, majd egyszer ír erről. Most megnézték a legelső polcot is, a mesekönyvsorozatot. *Megtaláltuk*, jelentette az egyik rendőr, és fel is mutatta. A dokumentumok. Ezt mondta. Szóval Grabov mentette a bőrét, és lehet, hogy igaza is van. Egyszer élünk, egy bőrünk van, nem bűn azt menteni. Lantos leült az asztalhoz. A rendőrök elmentek, talán jól jönne egy kávé. Belenézett a tükörbe. Rendben van, mondta. Egy tisztességes ember néz vissza rád. Nem is kávé kell, inkább egy konyak.

Kiment a kapuhoz, kinyitotta a postaládát, kivette belőle a pendrive-ot, amire átmásolt mindent. Basszák meg.

Bekapcsolta a gépét, belépett a Széchenyibe.

Jól van, gondolta. Milyen szerencse, hogy mindenre számított.

Súlyos kórházi fertőzés Poroson. Nyolc ember meghalt.

Küldés. Kész.

Fájt a feje, izzadni kezdett. Sztrók? Lehet. Zavartság, ezt érezte, és egy aljas nyomást szívtájékon. *Dixi*, leírta egy papírlapra. Ja, és soha nem félt a haláltól, ezt még hozzáírta. Még arra gondolt, fel kellene hívnia Rozit, hogy rendben lesznek a dolgok, és hogy Ivánnal is beszéljen, de már nem találta a telefonját.